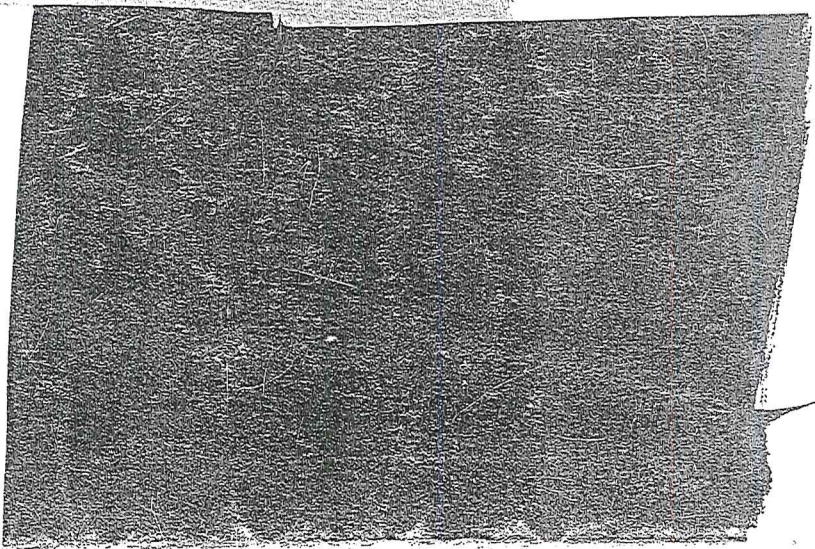




# Under

Claes Andersson





CLAES ANDERSSON

# Under

*Tidigare diktsamlingar av Claes Andersson:*

— Ventil 1962

✓ Som om ingenting hänt 1964

— Staden heter Helsingfors 1965

— Samhället vi döer i 1967

✓ Det är inte lätt att vara villaägare i dessa tider 1969

— Bli, tillsammans 1970

✓ Rumskamrater 1974

✓ Jag har mött dem — dikter 1962—74 1976

Genom sprickorna i vårt ansikte 1977

*FÄRD* Trädens sånger 1979

*STAD* Tillkörtakommanden 1981

*Översättningar:*

Pentti Saarisa: Hjärtat, mitt viktigaste slagvapen 1976

Elvi Sinerwo: Diktarmoran 1978

**ALBA**

*Reviderat*

Rummet doftar av rosor, var  
åtminstone rädd! När rummet doftar  
av rosor, var åtminstone rädd  
om dig, och om barnet  
och om barnet i dig, när rummet  
doftar av rosor, var rädd, var åtminstone  
rädd om barnet i barnet  
i barnet När rummet doftar av rosor

*q. 38*

© Claes Andersson 1984

ISBN 91-7458-680-7

Tryckeri- och Tidnings Ab  
Borgå 1984

I

Sambo-elegierna I—XVII

Ch. S. 20

Men du! Du menar ju inte  
ett ord av vad jag säger!

du! ego?  
jag! vildsvinet?  
Själv är såla



Detalliskt:  
Jag/du  
Jag/du  
Jag/du

man/levine (particular)  
spådd/du hade  
pöck & pöckspöck

I

Allt jag gjorde med dig saknade avsikt  
Det finns ingen avsiktlig saknad ingen avsiktlig sorg  
Det finns inget avsiktligt hat  
Men år efter år uppfyllde sökandet efter  
ditt ansikte mig  
Det uppenbarades inte Det fanns inte  
Det upptog all min tid  
Men under tiden: så många överkörda blickar  
avvisade leenden!  
Du tröttnade på mitt irrande  
Du lämnade mig för någon annan  
Jag tvingades växa Numera lever jag ensam med dig  
Det gör ont annars är allt mycket bättre  
Det finns inget avsiktligt hat  
Man behöver inte bry sig om det

uppfyllde ditt sökande  
och saknade mig  
jag

berätt-  
pöck

Kant: En vaktarskåp  
Måttlig pöck

## II

Jag fick syn på dig där Näsvingestigen  
korsar Mungipegränd  
Klockan var nånting också den gången  
Jag fastnade i den lilla rynkan som uppstod  
just där när du log  
En tom säng kom rullande ner för slänten  
Det var bara att hoppa i och låta sig föras iväg  
Det blev på många sätt en enkel resa  
Vi kom fram till havet i soluppgången  
Måsar på tork mot den azurblå himlen  
Där låg huset vi drömt om  
Du var ivrigare än någonsin  
Det uppstod små barn i knutarna, med mjölkkränder  
och klagande läten  
Jag hade aldrig tidigare bott i en fågelholk *knutarna*  
Det blev trångt om saligheten  
När vintern kom högg vi upp sängen till ved  
Det var kanske kortsynt  
Det blev att sova stående  
Du höll inte alls med mig hos familjeterapeuten  
Det är som med murklorna och sanden  
Helt lyckas man aldrig få bort den  
Jag blev vild av knastret mellan dina tänder

## III

Först lovade du ingenting  
Sedan höll du vad du inte lovat  
Sedan lovade du att aldrig mera svika  
Sedan svek du (du hade ju ingenting lovat)  
Jag svor dig trohet från början  
Jag svek dig  
Det hade aldrig börjat  
Du blev utom dig  
Du ångrade allt, lovade vad som helst  
Jag har svikit dig, sa jag uppriktigt (för att döda dig)  
Du tog tillbaka allt  
Du svek mig, definitivt  
Jag blev rasande, försökte ta livet av mig  
Jag försökte svika dig  
Det var inte längre möjligt  
Jag var inte längre jag  
Jag hade blivit du  
Mig själv kunde jag inte svika, i dig  
Vi förlorade allt vi aldrig brytt oss om att ha  
Därmed hade vi förlorat allt



IV

*cf. 3b.*  
Pulveriserade till gråt och njöl  
Svartnade till lim

Slog sönder våra ansikten med vita käppar

Förväxlade våra könsorgan

Obekymrade, lyckliga i våra lämningar

*); Moberg & Wiman  
förläggare: Moberg &  
Wiman förlag: Moberg &  
Wiman*

*cf. s. 17, 11  
skolelektörskung  
kamm.*

V

Varje morgon kräks jag upp dig min älskade

Din kärlek är så närande att den svälter mig

Jag blir som korsset du säger dig bära

för min skull

Jag längtar till den mull jag kan kvarhålla

*skriv*

*skriv*

VI

Jag låg vaken bredvid dig och  
var lycklig i mörkret

Du sov Ringduvan på fönsterblecket  
sov med sitt huvud under vingen

Jag drömde inte om ett vattenfall  
inne i berget

Jag drömde att jag var ett träd som  
högs ner bakifrån med en yxa

Jag föll med ansiktet mot berget

Berget splittrades Där under fanns

ett annat berg Det höll

*cf. Moberg & Wiman*

## VII

Om du lämnar mig dör jag  
Det är inte långt dit Och du vet det  
Du vet att vi båda vet  
Vems tror du felet kommer att vara?  
Inte enbart ditt, kantänka?  
Du är allt jag har Det är inte mycket  
Men gör som du vill, om du nu har nån vilja  
Du skall inte bry dig om mig, du skall inte  
lyda mig Jag befäller dig!  
Bliv något för dig själv, ta fast ditt liv  
Gör vad du vill men glöm inte vad det innebär  
Säg inte sen att du inte var förberedd  
Allt var ju ändå bara med tanke på dig  
Jag kunde faktiskt ha valt någon annan  
Vart skulle du i så fall ha tagit vägen  
Du faktiskt tiggde om det, på ditt vidriga sätt  
Skall det här vara tacken, allt man har för det  
Det skall inte vara blommor på min grav  
Lova åtminstone att inte dö före mig  
Den skammen kan du ändå bespara mig  
Men gör det då!

## VIII

Har det lite jobbigt för tillfället  
Mitt huvud fastnade i hissdörren  
Skulle uppåt egentligen Vi ses?

## IX

Det var så lite vi fick syn på av  
allt som gavs oss  
Det var så lite vi lyckades hålla kvar  
av allt som togs ifrån oss  
Vart tog glädjen vägen — hon som ofast kom  
objuden, följd av sin syster Ångest  
i kjolen av förbandstyg?  
Vem slaktade sexualiteten? Nergärd  
i en rynka?  
Men ändå! De sällsynta stunderna  
av närvaro! De tropiska fåglarna! Kungsfiskare!  
Som margyllningar! Biätare! Flyktiga vackra varelser  
knappt muddande vår hud, knappt smakade av  
vårt blod innan de igen var borta  
störtade i samma djup varifrån de kastats



X

Du skrattar genom mig  
som faller

Jag ser genom ditt skrattande ansikte  
ditt gråtande ansikte

Tätt under, ett ansikte förvidret  
i raseri

Bakom dem resterna av ett leende  
Och under dem alla, som en antydning, ett litet  
barns förvånade ansikte

Genom dem alla stirrar en dödsmask

Den stirrar genom mig ur dina  
deformerade delvis upplösta ansikten

AB

Det är den inordnade  
förfärliga

XI

Kanske vore det skönt att känna din kuk  
i min fitta, men dels är du motbjudande, dels  
attraherar du mig så starkt att jag inte

kan känna annat än äckel inför en så stark lust  
Den är obscen

Om jag vägrar att knulla med dig  
kommer du att dröja kvar i mig länge

Du förblir i mig

Knullar jag med dig lämnar du mig  
så snart jag tvättat av mig

Jag väljer ett tredje; jag slutar upp att se dig!  
Du råkar i ett slags upplösningstillstånd

Du betar dig underligt  
Jag känner inte igen dig

Nu kan jag i lugn och ro besöka dig på  
avdelningen, resten är gömt inne

i mig och växer där, välsignad!

\*dj: "jag hade  
glömt att" 11/2

fristående

ser  
spår av  
sorg och  
skilsmässa  
och de  
sittet på  
fem minuter  
i parken  
spår av

Sw. G.O. D1.

XII

Det vi minns är naturligtvis förlusterna och den senkomna känslan av närvaro

Varför upplevde vi den inte?

Vad var det för en obduktion?

Vi använde ord utan innehåll, som

rensade kroppar

Vårt tilltal förvandlades till ett schiffer

av negationer och negationers negationer, tills

orden lade sig som en isskorpa runt våra läppar

Allt det följ samma? Allt vi velat?

Våra möten blev som etennellers omfamningar

i den absoluta stilfjen

Och vi talade om dem som "stormar"!

Vi intog självföraktet i homeopatiska doser

likt de tillsatsämnen som skulle garantera

oss evig ungdom

Döden inledde sin belägring

Vi bestod den med en trött grimas riven

ur något av våra nerstluna ansikten

1/3  
nervösa  
döda

svår  
känsla

styggen  
vibrerande, skakande  
svår

sv  
känsla,  
vibrerande

XIII

Koltrastmorgon Vind från syrenbuskarna

Skuldror av cumulusmoln som solen guldkantar

Du kommer in med ljuskorridoren i din nacke

Dina höfter rymmer en exakt vetenskap

Min skugga upptröps och uppgår

i din skugga, som djupnar

Vi rör oss ryckigt som vattenloppor

på lustens yta

Total hängivenhet finns kanske bara

i minnet, säger Olof Lagercranz

Övertrohet

upprätt  
för värdskapet  
i huset

1/3  
"Ne" har varit en spejling

1/3



Sv. 80, 81.

18

Hur är den femvå-  
riga marken?

XIV

Numera litrar jag på dig lika lite  
som jag alltid har litat på mig själv  
Så fort jag vänder ryggen till bedrar du mig  
Det gör du rätt i

Wur Wur  
Wur Wur

Det skulle jag också göra om jag vore jag  
På något sätt är jag det inte längre  
Jag drabbas av långa anfall av trohet och tillgivenhet  
Det är en sorts hämnd  
Nu när ingenting mera finns att massakrera  
kunde vi ha det ganska bra, du och jag  
Men du! Du menar ju inte ett ord av vad jag säger!  
Dra åt helvete men kom tillbaka

XV

Vi ligger nakna på rygg bredvid varandra  
Vi har just älskat  
Lördagsmorgon Fönstret slår sakta i majvinden  
Björkarna lyser svagt  
Ur den gamla reseradion hörs samtidigt två  
program, Ravels stråkkvartett i F-dur, och liksom  
från andra sidan av ett stort fält, ett  
föredrag om växelbruk  
Vi ligger tysta och lyssnar, din vänstra hand  
på min skuldra, min hand kupad  
runt ditt bröst  
Du är sval, oberörd  
Snart har vi barnen här, innan de försvinner

Wur Wur  
Wur Wur

18. utvaldbruk i d. byggnad  
postkontoret

XVI

2

Den perforerade himlen

Jag önskar att jag vore du  
i det ögonblick du bedrar mig  
Jag önskar att jag vore din älskare  
i det ögonblick han minns mig  
Jag önskar att du vore jag  
i den stund du kommer tillbaka  
Jag önskar mig bort från era slemhinnor  
De stämplar mig svart

XVII

Nånting torkar vissnar skrumppnar  
tappar sina löv och ögon och fingrar  
Men roten sinnar omkring under jorden  
med sina blinda lyckliga ögon





Bandorn

Spindelväv  
Källaren

Jag skriver ur min skymda del

Jag skriver min inre hud till blod, jag skriver mitt fasttejpade ansikte, katedraterna

i mina fingertoppar Och någon

icke synlig vandrar genom mig, ut och in

genom de dunkla valven där doften av barndom hänger kvar i silvernäten där spindlarna bor, de

skygga spindelungarna som älskar mig, som

älskar mitt lakritsfärgade blod och min

barnsötma som de äter

De håller skola

De skriver mig De skriver min inre hud

De fyller den med spindlars tecken, med bokstäver

och kors, med ord och med bett och med hål

genom vilka någon som vill kan betrakta

den fasttejpade barndomens försummelser

genom den perforerade himlen

Är det mig?

Spindel  
Källaren

När jag föddes var Helsingfors en medelstor stad med kullerstengator

Några år senare började kriget

Jag hade just lärt mig tiga

Gamla damer låg kringströdda på gatorna

efter bombanfallen De försökte döda oss alla

Det var ingen ordning

En av de rasande nätterna då allt blev svart

bar mammån ner mig i källarn

Sedan försvann hon, hon hade inga ögon

Det blev kallt och vått och mörkt

Det kändes i lungorna

Där fanns en järndörr som man inte fick öppna

När jag knep ihop ögonen förvandlades huset

till en gunga av spindelväv där de hängde upp

alla de döda i långa rep i källargången

Just när en bomb kom alldeles nära kramade mamma

och pappa om varandra för sista gången

som på barnförbjuden film

Sirenerna hade blivit tokiga, de kom in

i mina öron genom mina öronlappar

Pappa var borta hela tiden fast man inte tänkte

Jag bar ner min vita katt i källarn Vi satt där

så länge att den blev blind och rymde

Nån hittade den med bortsprängt huvud i en låda

där det stod Tidningspapper

Jag kände nog igen den, jag förstod att man

inte kunde lita på nån

9.79



Jag grät inte, jag var alldeles torr

Jag liksom lyfte från mig själva och såg mig själva bli liggande kvar utan huvud  
Jag höll andan tills min katt blev hel igen

Det lyckades aldrig

Mina lungor var odugliga, jag skulle snart dö

Vi bodde i vattnet under isskorpan

Jag var ett stillsamt barn, jag sköt huvudet

av rättorna med mitt luftgevär

Det var alldeles för besvärligt att andas

Nånting rörde sig av och an som en pendel

på bottnet under vattnet

Det påminde om resterna av en liten pojke  
i gullbyxor som frusit fast under isen

lyfta  
skall

lilla viken i Östern

S.V. 6.0.0.0.

det är  
fröret  
skolan

efter den / om tiden

Alltid något att vara övergiven!

Du aldrig övergivna, vilken saknad

lever du av, vilken brist bär dig, vilka

tomrum drömmar dig!

Och alla ni andra som var utanför

mig, som trängde er in i mig, ni alla

ur mina minnen bortsorterade! Jag

besvärjer er: Återuppstå! Ofördröjligen!

Är / det som  
lilla viken i  
Östern  
Den är  
som  
som  
som  
som

Återuppstå mammans lysande ansikte, det

tårslätade som blev i mig Återuppstå

hennes iffänsigvarande ansikte, hennes

bortvändhet som blev i mig Återuppstå

hennes händers plockande fåglar i mig.

lilla viken  
den är  
som

Återuppstå saknaden efter pappas händer där  
i bunkern på Näset som blev i mig

Återuppstå den kvävda skäggdoppingen på min

saxkrok i mig Återuppstå dess glaserade

blick, dess hängande ving, lössen, skönheten,

skräcken som blev i mig

den är  
som  
som  
som

Återuppstå min silkestunna mosters röst av  
silke som rivs, hennes bortgräta ögon i mig

Återuppstå min vita blinda katt med bort-  
skjutet huvud i mig Återuppstå kriget på  
verandan då ingen fick prata!

Återuppstå de mjuka regnen som blev i mig, den  
vita flickstjärten grensle över kanoten, den  
ljusröda springan i mig

Återuppstå de klipphöga hästarna i betes-  
hagen som blev i mig Ladugårdens rykande  
juver, kalvens tunga av sand i mig

Återuppstå den tyska soldaten som  
drev i land vid vår brygga som  
blev i mig, ansiktet bortätet i mig

Återuppstå de deformerade rättorna, in-  
älvorna under bondens stövelklack, rättornas  
vita ögon som såg på mig som  
blev i mig Återuppstå det klatschande  
ljudet och blodet som sköjdes bort  
i rännan som blev i mig Återuppstå!

kanon  
skivans vres  
sprickad rum

betie  
spets  
juver

livsöppheten

skivan i fjärr

De sprängde bort mitt djurs  
ögon så att de inte längre såg  
dem och inte de dem  
Jag smekte tillbaka dem  
så att de igen  
och de igen

beterna, biter, biter



Sl. G.O. 01.

1/3  
Den Huden

Att inte veta vad man känner

Att inte veta vem man saknat

Att vara inlåst i en dröm

Att vara inlåst i en dröm som dröms

av någon annan

Att också minnet av drömmen är en dröm

Att allt som sker sker under vattnet

Känslan av regn under vattnet

Känslan av frid under vattnet

Känslan av törst under vattnet

Torkan under vattnet

Svullnaden under vattnet

Den  
Den Huden

3

Den som inte har sorgen

Det här är en sådan tid Någon-  
ting tar slut, oåterkalleligt

Någon-  
ting annat börjar  
oförväntat, oförväntat?

Det är en tid för avsked

och för avsked från alla avsked

Det är en tid för uppbrott och

att stanna kvar Det är en tid för

nya syner, en ny svindel

Det är en tid att sakna och att ge upp

allt det man saknat, glädjen och

dess brist, en tid att ge upp dem bägge

Där är en tid att ännu en gång röra vid

dem man älskat, levande och i minnet levande

Det är en tid att ge upp dem och att

ge upp sin uppgivenhet

Det är en tid att svalna och att tändas

till en flertusenfaldigt större

hetta Det här är en sådan tid

1. Svart, bränn  
2. Svart, bränn  
Många

1. Svart, bränn  
2. Svart, bränn  
Många

St. Ga. 01.

Sjukstämman

Sorgen

Det konkreta dödsnotet i min upplevelse

består inte i utsikterna att pulvriskas till

mjöl eller brinna in i stenen, inte ens i hotet

om hela mänskosläktets förintelse Stora hot

blir små faror Det konkreta dödliga ligger i

åtbörden av förskjutelse och förmekelse, i den

ohjälpliga inre övergivenheten när ett ansikte

eller en dörr strängs på ett sätt som gör att

jag vet att de aldrig mera kommer att öppnas

och jag är inlåst i en bur som bär mitt namn

medan någonting som liknar vatten eller fruset

vatten stiger långsamt men fullt märkbart

q. 12

Stämning

NB: Kännetecken för Stämman, den som

Förtvivlan är ett alltför stort

ord, men jag vet inte... Ty sorgen är

obotlig, den går aldrig över

Däruv dess styrka, dess bördighet för det

som ännu inte förstörts inne i oss

Den som inte har sorgen har intet

Den som inte har sorgen kan ta sig till

med vad som helst! Med vem som helst!

Den som inte har sorgen har aldrig förlorat

någonting, aldrig ägt någonting

Smärtan och försoningen finns inte hos den

som aldrig har haft sorgen Och dikten

växer bara ur sorgen, ur den sorg

som beretts ett rum i glädjens hjuls nav

och där klarnat till blick och förlåtelse

Sjukstämman



Drömmar

Spelning på flyt i  
Lagom i gatan  
Det är en lycka

gritton

Mina drömmar har metastaserat

Mina drömmar ligger och dör

Gamarna över Runda Tornet i Bombay

kretsar över mina drömmar

Mina drömmar har huggits ner och asfalterats

Mina drömmar är nersmittade av sanning

Min barnkammare är fylld av döda drömmar

Min pojke lägger sin arm om mina döda drömmar

Mina drömmar löser upp sig när han rör vid dem

Det är en dånande tystnad i min drömvärld

Mina drömmar faller som besprutade fjärlar

De faller som löv om barnhösten, miljontals underbara

Mina drömmar har glömt havet som födde dem

Mina drömmar har glömt att de hade kärleken

utan

1. besvär  
2. besvär

paradisi

John - Modig  
Ni: koropa  
pöstering!

Kan nånting sägas om känslan av att inte finnas till?

Att den förekommer?

Att den är vanligare än förr?

Att den är högfrekvent i städerna, i städernas diken?

Att den liknar skörbjugg, just när känslorna fallit av?

Att den är obekrivbar?

Så som det obefintliga alltid är?

Att den dödar den som har den, och andra?

Att till och med små barn har den?

Att den bedövas av droger, alkohol?

Att den förvärras av droger, alkohol?

Att den är som en krampp utan muskler?

Att den ligger bakom självvält, letalt frossande?

Att vissa forskare anser den vara en normal reaktion på?

Att den tillfälligt upphävs av en annans närhet?

Att den dövas av smekningar, kyssar, samlag, tortyr?

Att den kan ta sig kollektiva uttryck?

Att man inte själv vet om den?

Att frånvaron kan bli det enda som ger innehåll?

Att tomheten kan bli det som spränger oss ihjäl?

obefintlig

Att den dövas  
av droger, alkohol

kyssar

letalt frossande

kyssar

(in memoriam)

Hon brann! Hon brann där naken under de  
brinnande kläderna, utan skam, utan  
fortvivlan, utan hopp, hon brann! Hon brann  
tigande, hon brann som en öhörd bön  
Hon brann där hennes ögons rök steg ur  
gravarna, hon brann till värn Hennes sår  
brann, hon brann som en försummelse, hennes  
gåtor brann, hennes alla hemligheter  
Hon brann som fåglarnas skuggor i sitt hår, hon  
brann otydlig som en gammal skrift om Gud  
Hon brann ute på havet, utanför alla  
vågbrytare, hon var en vattenbrand som elden  
släckte, hon brann till hågkonst och bot  
Hon brann till stillhet i lakarens kind, hon brann  
till gråten, till trösten, till uppståndelsen  
Hon brann till under, hon brann till mamma och  
till pappa, hon brann till asbest  
Hon brann till vår lågas otillräcklighet

Den som inte  
vet om sig på sin  
ömländska  
MS: (huvud) i minns  
eller i tvivel?  
Maka vid fört

Stann

Det låter som snö när vi vill skrika, det  
låter som snö när vi vill gråta i tystnadens  
dån, med våra bortfusna munnar under drivorna  
av ansikten i tystnadens dån  
De svarta rönnbären leverar sig på snöns  
ögon i tystnadens dån, de vita ögonens nålspetsar  
koagulerar i tystnadens dån, snön  
bränner oss till ben i tystnadens dån

1994/10/10

Stann

Hypnotiser

grönda

Pris i uttrycket  
Själens kraft - fröjden  
Därigenom fröjden  
ut av denna

Devarnosteris av konstidern.

4

grönda

Om mitt kommande liv som gräsmatta



Personer för kv

123

Opis: Personer

Har du sett en mänska belysas inifrån  
Som när en lampa oväntat tänds i ett  
mörker i en trakt som ingen tidigare sett  
Det är som om vi vaknade samtidigt  
ur en dröm som vi inte vetat  
att också alla de andra drömt  
Och ännu när ljuset slocknat och ansiktet  
sjunkit in bland skuggorna dröjer det sig kvar  
i oss, föder nya drömmar, livligare än någonsin

Bevaktade  
besökning

Martin

Om mitt kommande liv som gräsmatta kan jag förtälja följande:

Jag mår nätt och jämt!

Walden & Miller  
Svanholm

Äntligen är jag snaggad (det var alltid hennes önskan)

Regnen älskar jag, liksom tidigare

Jag har inte behövt överge fotbollen

Barnens bara trampdynor kittlar lustigt i min nacke

Jag sover mycket (min klocka blev kvar där)

Grannarna heter Granroth och Tallroth och Enstöring

Genom mig löper långa susande rör

Om somrarna kommer unga varma kvinnor och lägger sig på mig

Oron kan kännas som en mullvad i mitt inre

Solen uppstiger ur Östra diket, nerstiger i det Västra

Jag sover för öppen himmel

Stjärnorna tickar på mitt nattduksbord

Allt tal om gräsrötter finner jag löjligt, liksom då

Nån sorts stadsplanerare var här och mätte upp mig

Det gjorde ont

Vissa dagar känns det som om folk passade på mig

Förr märkte jag aldrig mina underbara handflator

När katten äter mig vet jag att regnet är på väg

Stelbilden ord  
i början  
2. första

Ögonblicket då orden elektrifieras betyder

allt Och ingening Taket lyfter Flyger

sin väg Det betyder ingening Pannbenet bänds

loss Flyger sin väg Näsan lossnar Knä-

skålarna Hjänsmeten Ögonens papperslyktor

Allt flyger sin väg Det betyder ingening Du

är mitt inne i det Du finns ingenstans Du har

lossnat Flugit din väg Du är helig elektrici-

ciet Satans nåd Det betyder ingening Din själ

har lämnat dig Du har den inte längre Huset där du

bodde rasar Du är taket som lyfter Väggarne som

störtar Du bor ingenstans Du är besatt Du

rasar Det betyder ingening

Eric Satie  
"Vagabond"

Eric Satie

Eric Satie har hakat upp sig

Ljuset i rummet moduleras från damm-  
grått till musbrunt till vassgrönt till  
bifjardgrönt till bakuninsvart till blodsvart  
Omelett och sperma, omelett och sperma  
Gardinen darrar till när någon i balettskor  
dansar genom rummet utan att synas  
Flygeln suckar under sitt lock  
Någon har bitit i päronets kind  
Eric arbetar med pedalen, förblöder milt

gymnas

De tränger sig in objudna fräcka vilana  
som om de bott hela sin barndom ute i regnet  
utan att någon nånsin ropade in dem  
De bänkar sig kring bordet likt  
gyrovager från Pestens Tid  
Stumt stirrande, förörtade, som bodde de här!  
De är som kvarglömda röster ur den gamla radion på  
vinden, som lyssnat till alla nyheter  
och sedan tröttnat  
Jag försöker köra iväg dem, ger dem tecken  
att försvinna De låtsas inte om mig, de  
tycks öka i antal  
De tränger in mig i ett hörn  
Jag börjar skära huvudet av dem  
Det bekommer dem inte, de bara rullar omkring  
som dammtoftar, ostar, hydrokefaler  
Jag buntar ihop dem, bryter isär deras ben, hela  
huset fylls av rester och benpipor  
De äter upp mina läppar, de river huden av mig, jag  
har inget skydd och snart är det krig igen

Uppifrån

avslut  
Sannolikt



(systemteori, vardagsmat)

Det kliar vid fars penisrot  
Mor skrapar sig med rotborsten  
Äldsta dottern får en mystisk hudåkomma, hon  
blir en skorv  
Sonen har en ring i näsan, malakitgrönt hår  
Yngsta dottern löser upp sig i duschen  
Hunden får skabb Skjuts  
När skottet knallar slutar fars penisrot kila  
Mor lägger undan rotborsten  
Ny hund införskaffas  
Äldsta dottern har blivit en persika  
Sonen är stum, ingen vet var han är  
Yngsta dottern målar en akvarell  
Mor fyller upp hela bilden utan ögon  
Far är skymd, hans penis skymlar mellan mors tänder  
Sonen har stigit till väders på ett marihuanamoln  
Hunden har ett lusbo i pannan, stryker sig mot alla  
Den får för mycket kärlek, kramas ihjäl  
Mamma stryker skjortan far skall ha när han dör  
Han känner sig överflödig Skjuter sig  
När skottet knallar slutar mor stryka  
Äldsta dottern tas in på kliniken, hon har  
fars penis i halsen  
Sonen skriker utan ett ljud

Yngsta dottern löser upp sig i akvarellen  
Den rinner rinner... En efter  
en rinner de ner ur bilden, ner  
för kanten, ner på golvet, ur alla minnen

Jag tänkte

Jag misstror det osynliga

Jag misstror de i luften springande atomerna

Jag misstror de strålände neutronerna, hela

det partikulära patasket

Andar och demoner är båg

Men se det du ser!

Se brödsnulorna kring vilka sparvarna och

bofinken dansar på fågelbrädet!

Verklig är också din tunga som beskriver sitt

kretslopp kring min goms sol

och din hand som spritter som en

sparv där du sitter grensle över mig

Jag älskar dig så djupt jag når

Jag älskar dig med varje por av mitt lod

patasker  
svan

fågeln  
svan

Ph. Østergaard  
det i det  
föreliggande  
liknande  
svan

svan

svan

svan

svan

Thelonis sitter på havsbotten och spelar

Pannonica, sjöstjärnorna gör korstecknet

Han har lånat sin döda mors elva fingrar

Han glänser som en daggmask

Kring honom suger och sjunker halvt upplösta

afrikaner som drunknat från slavskeppen

En haj glider omkring med tolv tänder

Tritonus! En svärm horor lossnar från

pedalen, störtar svärmande upp mot strålkastarna

Bullshit! Alla utom tre saknar trosor!

Thelonis drar pålsmössan över sitt glänsande

ollon, hans händer är svarta näckrosor

Ett inlåst folk bultar på väggen inne i flygeln

De kräver medborgarrättigheter!

Publiken har drunknat, vaggas av och an som fång

Thelonis petar in basflöten i näsan, tänder på

Första blosset! Ända in i simblåsan!

svan

svan

svan

svan

Saukhardt  
i hängslen  
och för ett par  
dagar för en  
sittelse  
Sittelse  
och för ett par  
dagar för en  
sittelse

Andersson för ett jävla o ljud

Andersson kan inte ens stå rak i ryggen

Andersson blir det knappast nånting av överhuvudtaget

Andersson är feg

Andersson borde börja tänka om innan det är försent satan

Andersson darrar som en aladåb

Andersson dricker för mycket

Andersson borde inte röka i sömnen

Andersson är ju i själva verket borta en stor del av året

Andersson borde börja betänka och besinna ett och annat

Andersson borde inte resa till Mallorca nu när gamla mor ligger

på sitt yttersta perkele

Andersson äter som ett svin eller en gris

Andersson är fet

Andersson borde öva klarinet i stället

Andersson skall inte inbilla sig att han har några rättigheter

som han inte har

Andersson skulle ta bort fingret

Andersson skulle gå in i fackföreningen i stället för att sitta där

och lippa vittu

Andersson skulle inte drömma så mycket

Andersson borde veta att intimitetshygiene bör skötas också för

Anderssons egen skull

Andersson är inte mycket att hänga i julgran

Andersson borde veta att Andersson inte är Anderssons ensak

Andersson borde betänka att gjort är gjort och inte kan göras

ogjort helvete helvete

Andersson borde inse att han inte bara kan ligga där som ett

annat kadaver och njuta

Andersson har blivit fräck på sista tiden rent ut sagt

Andersson skall sluta skeva

Andersson ska inte sen komma och klaga över att inte

Andersson i god tid informerades om Anderssons situation

Andersson skall sluta vissla annars satan

Andersson skall inte glömma att ta sina mediciner annars dör

Andersson så mycket är klart

Andersson var fan håller Andersson hus

Andersson kan väl inte ha

Andersson borde inte ha hoppat säjer jag rent ut

Andersson kunde åtminstone ha stängt fönstret efter sig

skole

skole  
skole



5

Här börjar allt som återstår

ligger i  
bundenhet / fäst  
Sed i livet / ägna

ef. Kårgen

Här börjar allt som  
återstår Jag ligger vaken i juli-  
natten och andas in skyymningen  
i mina tomrum, tänker  
att livet är just såhär tillfälligt  
liksom allting är

På kvällen, efter bastun  
slängde jag mitt rykande hjärta av  
sten över vattnets månbyrigga  
Luften vibrerade av parande sländor,  
de höjde och sänkte sig, pneumatiskt

bergslags, mörk i

I samma ögonblick jag började bära  
dig började du falla, i samma ögonblick  
du trampade ner mig började  
min frigörelse  
Jag vill inte ha den, jag kan inte  
leva utan den

ef. var sig / du (i) /  
Myster / konstig  
ego / ut / utveckla  
poetik / ägna

Mina tomrum fylls av mörker, jag är en  
bälg av bundenhet och frihet

Halva sommarn har gått, hela  
sommarn återstår medan fladdermössen pilar  
förbi i det månblå akvariet utanför  
mitt fönster Deras mål är att inte krossas

Än då du och jag som inte vägledades av  
någon hands radar? Nätterna har blivit  
kallare medan jag fyller mig med den  
ensamhet som dagen tömt mig på

2. värld / Gu

Snart augusti Och du sjunker bort från mig  
Jag sluter mina ögon Nu  
ser jag tydligt sländorna, små  
svävande kors av kärlek

(till Joyce Carol Oates)

För sällna

Ingening finns Man måste  
föreställa sig alltsammans! Också  
denhär sommaren, kvalmig  
som en likvaka Också församlingen av  
getingar som korfast sin grå  
kyrka i gårdsalens klyka Också allt det  
idoga Vår idoga vänskap Vårt  
idoga hat Vår korsfästelse vid varandra  
Vi måste föreställa oss vår  
förställning, den glatta muskulaturens  
förströdda kontraktioner under  
orgasmen och den svarta snoken som i  
morse ringlade som ett förbud  
över bastustigen Man måste föreställa sig  
uppståndelsen! Man måste föreställa sig  
stenarna som krossade snokens huvud och  
myrorna, deras anfall, hur de åt sig in  
i ormens ögon och mage, döden i ormens  
hjärta, de lojla kontraktionerna som småningom  
upphör Våra ansikten överfalls av  
getingarna, barnen gråter, vi besprutar getingarna  
med gifter som dödar dem Vi måste föreställa  
oss hur giftet verkar, hur det långsamt  
tränger in och blockerar nervernas  
synapper, vi måste föreställa oss paralytiska, de  
små djurens förströdda kontraktioner innan

vepar

paralytiska  
dödförstoppning

kärlcirkulation

störningar

besvär

öppna, smärtsamma

besvär

besvär

de förlångsammnas och småningom upphör

Vi måste föreställa oss entropin, hur

allt småningom tystnar, vi

måste föreställa oss livet som förstrött

stehnar och lämnar oss liggande kvar

på ett golv någonstans, likt

trasdockorna i lekstugan dit vi inte

längre kan ta oss in, vi måste

föreställa oss alltsammans!

*Arktis / nordpolen*

*Dikt av Carl Hestvedt  
Spektakulär, kraftfull*

*Arktis*

Jag umgås med dig på samma sätt  
förstrött som jag umgås med mina  
drömmar om rättvisa, som jag umgås med  
mitt förströdda könsorgan som du tar  
i din mun Jag umgås med dig på samma  
sätt förstrött som med de heliga  
böckerna i hemisfärernas bibliotek  
Jag umgås med dig på samma sätt  
förstrött nu när kolden trängt så djupt  
i oss att vi frusit fast i varann  
likt insekterna i den frusna pölen, förstrött  
med din påtaglighet som gör dagen  
till natt och våra nätter till en lust  
att aldrig avstå. Aldrig sluta hoppas, aldrig  
helt och hållet förtvivla Du är så  
nära att jag inte får syn på dig Jag  
känner dig inte bättre än jag känner  
min egen skugga, min egen avskärning, inte  
bättre än mina fumliga händer som vandrar  
över dina erogena zoner, inte bättre än den  
förströdda glömska som jag släpar efter  
mig likt en säck med inhåliga stenar

*Meridian  
Stenar*

*Småningom*



Gått svarade  
Lagom

Det är ett sådant ljus

över allting Det rykande  
kaffet i porlinsmuggen, toasten

med den hudfärgade ostskivan, ditt  
eftertänksamma thailändska huvud, ditt  
svarta hår av silke, ditt tappra  
leende när du visar upp skrubbknäet

En vanlig måndags morgon i  
januari Allt det vita och grå och

blå Pudersnön över björkarnas  
luftådror under ljuset Din för stora  
ryggäck som en röd prick av  
glädje i vägkroken Har jag gjort mig  
förtjänt av dethåret På matarbusen in  
till stan saknar jag redan allt

jag ännu inte förlorat Bussen fylls  
av tystlåtna svarta män med vita  
sorgkanter av snö, andedräkt som  
helig rökelse ur deras munnar Allt är  
overkligt och verkligt som på ett

begravningsfotograf negativ Jag förminskar  
mig Jag pressar in mig i ett  
hörn Jag trycker på knappen  
och försvinner ur bilden, ur mitt  
liv som aldrig skall framkallas

Aldrig mera, aldrig tydligare än så här

Ungsvinnor

pojken

Minne klippbar

Det är hett inne i stan

Minne klippbar och jag längtar  
nånstans med klart vatten

En hund tjuter i våningshuset  
kvarglömd som Firs i Körbärs-  
trädgården, kanske är vi alla  
övergivna?

Så omärkligt allt övergår  
till någonting annat, tillgivenheten  
till beroende,

beroendet till fångenskap, fångenskapen  
till hat och hatet  
till likgiltighet  
Värst är likgiltigheten!

Värst är att den inte kommer mig vid!  
Som pojke stal jag pengar av pappa  
utan att förstå vad jag hade fått  
för mycket eller för litet av

Kärlek är det som aldrig märks  
Den vackra alen vid brunnen ute  
på landet har dött av en mystisk  
sjukdom, den andades inte mer

Kräkorna kretsade kring den som  
runt ett kadaver, när ett träd  
tysnat är det en olycksbådande tysnad  
värre än hundens tillfälliga

Minna nerver är i olag, en shub  
av hetta och kyla sveper över

Är det möjligt att  
Minne klippbar  
Minne klippbar  
Minne klippbar

klippbar

- skrivet

omhändertagen / begravd

orxöna

badstränderna Den underkylda svetten  
klibbar Men det är så lite vi kan  
göra när förvirran tunnats ut, när  
kärleken tunnats ut, liksom ljuset  
nu när kvällen börjar fylla mig  
med sitt mörker  
Kanske måste vi föreställa oss  
Sisyfos som en mycket lycklig människa?  
Men när inte ens likgiltigheten  
angår oss längre? När inte ens de  
rasande klipblocken?  
Man skulle vilja gömma sig under  
snön, bara gömma sig  
och småningom somna  
Jag är äldre än jag tror, jag lyssnar  
till den övergivna hundens  
otruslighet och förstår att vår  
situation alltid är just  
så här gemensam, så här sann

Stabilitet  
of, vilseledning  
de v ägna och  
till i få stek  
skolan i Sverige  
bluffa, om att  
nu gör i hem  
föreställa sig den!

Stabilitet  
of, vilseledning  
de v ägna och  
till i få stek  
skolan i Sverige  
bluffa, om att  
nu gör i hem  
föreställa sig den!

Stabilitet  
of, vilseledning  
de v ägna och  
till i få stek  
skolan i Sverige  
bluffa, om att  
nu gör i hem  
föreställa sig den!

Stabilitet  
of, vilseledning  
de v ägna och  
till i få stek  
skolan i Sverige  
bluffa, om att  
nu gör i hem  
föreställa sig den!

Likgiltighet och en stum  
fruktan fyller gränderna De som ännu  
bor kvar här låser in sig  
med allt de roffat åt sig  
Barnen har gått vilse i sadistiska  
videospel där gorillan  
rycker huvudet av barnen  
som när man äter strömming  
Morgondagen är en brun sås som  
torkat i teflonpannan  
Det är som om livsglädjen hade  
försvunnit Det är som om ingen  
kände någon riktig lust längre  
Vi bara biter i varann som om vi  
ömsade tänder  
Det är de synliga hyenorernas, de  
osynliga makrofagerernas tid  
Det mesta är på data  
Inne i sin tv-bunker upprepar Statsmannen  
gång på gång de magiska orden:  
"Vänskap" "Bistånd" "Bistånd" "Vänskap"  
Det går rykten om att man lagt någonting  
lugnande i dricksvattnet, ändå  
står fradgan på glänt i mångas mungipor  
Den nya modedansen är ett mellanling  
mellan spasm och paralyse  
De som ännu minns sorgen arrangerar  
buketter av sår i varandras ögon

Stabilitet  
of, vilseledning  
de v ägna och  
till i få stek  
skolan i Sverige  
bluffa, om att  
nu gör i hem  
föreställa sig den!

Teatern har ockuperats av Kung Lear  
I sista akten mördas nästan alla, också  
de mest entusiastiska statisterna

Någon skriver obegripliga insändare: "Varför  
sjunger ingen visor längre? Jag minns  
hur vackert det lät i min ungdom, där  
mellan björkarna nere vid stranden  
med de rykande hästarna i skyrmningen..."

Allt fler söker sig frivilligt till  
de stora mentalsjukhusen  
De som lyckats ta sig in där  
sitter i små grupper ute i  
sjukhusparken och diskuterar lågmält  
filhetens väsen, kärlekens  
väsen och de förbjudna drömmarnas  
hemlighetsfulla ledsyn

Drömmar/memories?  
Så utskrivs?

Svettar

Världen svettas

Det är tjugotvå grader kallt  
ute, men världen svettas

Världen kokar av svett

Mitt språk och mina drömmar  
svettas, snön som faller

är svettig Ur de håriga öppningarna

i min kropp pressar sig svetten

fram i sega trådar Jag spins in

i en kokong av svett

Min skräck svettas, tiden

svettas inne i mig

Med ens bara hände det

och svetten var där Änglarna

svettas på sina molntrasor Djakarta

Beirut Helsingfors badar i

svett Jag svettas under vattnet, jag

svettas i vår mekaniska

omflämning Den hala svetten gör

att bilarna krossar varandra

Jag floter i den kokande svetten

Det är kallt och jag svettas

Det enda som återstår är regnet

av svett, eldklotet av

svett, tryckvågen av svett

Det är tjugotvå grader kallt  
ute och jag svettas

NB.

NB q. utskrivs

öppningarna  
i.  
knuda?



*På Seminare*

Hotellet låg nergrävt i ett grustag

vars kanter vaktades av kråkor

På seminariet handlade våra samtal om

samtalens omöjlighet Senare, på

nattklubben stirrade jag och lät sedan bli

att stirra på en förskrämd kvinna som

klädde av sig ackompanjerad av en elektrisk

orgel Hon liknade en av de canceropererade

lungpatienterna som brukade smygröka genom

sin kanyl på gamla lungklinikens balkong

Då visste jag ännu inte det jag nu vet

om vår obotliga obotlighet, om träskmarkerna

som drar oss ner i det oäterkalleliga

Dethär hotellet har ett vackert namn: Strand-

snäppan Jag lyssnar till kråkorna som

siter kvar i mörkret, deras kraxanden

liknar paneldebatten jag just rymde ifrån

Det säkraste sättet att bevara status quo

är att aktivt sträva att förändra något

säger Selvini Palazzoli Nu känns det som

om Strandsnäppan igen hade sjunkit några

centimeter, dethär måste vara god grayjord

Prosten i tv talar i bilder, han förliknar

människan vid ett grustag Jag längtar

förtvivlat efter någon! Någon, kom hit!

Någon, lägg dig över mig

med din hungeriga skopal!

*Strandsnäppan*

*obotligt  
kvar i säng*

*Jag ser senare, senare  
Jag vill ha  
en (hungerig) skopal!*

Trettonde juni Sommarpsalms

ljus, samma grönska som i minnet, en

aning uttunnad av deras prognoser

Jag lyssnar till rapporten för

sjöfarande, föreställer mig vädret

på kända och okända orter

medan Simbads stämman klingar likt en

klockboj bland radiovågorna: Klart!

Klart! Klart? Jag cyklar längs havet

in mot Centrum genomströmmad av

helig luft, min själ är en dödskalles-

fjäril som fladdrar från kummel

till kummel Allt det otänkbara! Dess

klåda, och "att bli mänska är att igen

bli ett samtal" Inne i köpcentret trevar sig

de blinda fram bland de elektroniska

ögonen, bilarna stockar sig i mina ådror, det

drar kallt genom ögonens vindrutor

Jag betraktar de hemlösa gyrovagerna som

vallfärdar från soptunna till soptunna

Vilken är min andel i deras hemlöshet?

Senaste natt drömde jag att jag

klädde mig i min konfirmationskostym

och cyklade till barnbörds huset, där

pågick en fest, alla brudarna fyllde

åttio år Barnen hade tagit slut

Nersänkt i min dykarklocka tecknar jag

ner allt ungefär i den ordning

*gyrovagerna  
blod (hjärta)*

*konfirmations  
kostym*

*7*



det försvinner En viss  
förtäring En viss bortspjälkning  
viss förstördhet Ändå är grönskan  
sig nästan lik Kan man leva  
så här sedan, utan saknad?

En

beskrivning  
av det som